

column

Rechtstreeks uit Frankrijk

Ruim 6 jaar geleden verhuisden Eva, Maarten en hun kinderen vanwege hun liefde voor oude spullen naar hartje Frankrijk. In deze column neemt Eva u mee op avontuur. Hun zoektochten naar brocante zorgen voor vermakelijke situaties. Kijk voor hun brocante op www.decorage.nl, gevestigd aan de Buresedijk 6 te Kerk-Avezaath.

Jachtseizoen weer geopend

De geuren van Merguez worstjes, patat en rode wijn passeren mijn neus. Op een brocantemarkt komen we altijd dit soort vette eetkraampjes tegen. Onze kinderen ruiken liever de wat zoetere dingen, zoals Barba Papa's (suikerspinnen) en Churro's (een soort donut die uit Spanje is overgewaaid). 'Mama! Papa! Mogen we die?' Het zijn letterlijk welkome zoethoudertjes, die Churro's, want nu kunnen zij er weer even zonder te mopperen tegenaan. We passeren buitenluifels met van die uitklaptafels en houten banken waar alle Fransen ruim de tijd nemen om te eten. Ik zeg met klem 'ruim' want onlangs is de Franse eetcultuur - waarbij men ruimschoots de tijd neemt - tot nationaal erfgoed uitgeroepen!

Maarten en ik nemen die tijd niet, ook al wonen we hier al zeven jaar. Wij zijn namelijk op jacht. Met een snelle boterham achter de kiezen struinen we met ervaren ogen de honderden stalletjes af. We weten precies wat we kopen of laten staan. En wie teveel vraagt en waar je kans maakt op een goede deal. Soms zie ik net iets wat Maarten over het hoofd heeft gezien. Noem het mijn 'vrouwelijk oog voor detail'. Ook vandaag spot ik iets. Ik stoot Maarten aan en zeg in onze 'geheime' moedertaal: 'Is dat niet wat?' Hij knikt. 'Vraag jij maar even', mompelt hij binnensmonds. Vooral niet al te enthousiast stap ik op de verkoper af. Onverschillig vraag ik: 'Bonjour monsieur, votre prix svp?' Ik til de zinken flessenhouder even omhoog, zodat hij die kan zien vanuit zijn doorgezakte campingstoeltje. Zijn billen raken nog net niet de grond. Zijn lodderige blik vindt de mijne. Vermoedelijk zat hij al een tijdje te suffen, want het kost hem de grootste moeite om overeind te komen en een prijs te bedenken. Hij wurmt zich uit zijn stoel en strompelt naar de tafel waar zijn spullen staan uitgestald. Hij zoekt houvast aan het tafelblad en kijkt mij met ondeugende oogjes aan: 'Eh...pour vous mademoiselle dix euro', grijnst ie. Een 'jongedame' ben ik al lang niet meer genoemd, dus ik kijk hem dankbaar aan. Zijn naar wijn riekende kegel bereikt de andere kant van zijn stalletje. Het wordt mij duidelijk dat ook hij zijn 'nationaal erfgoed' stevig heeft gevierd. 'Een tientje is prima', zeg ik, 'd'accord!' Terwijl Maarten geld in zijn broekzak zoekt, wijs ik op een koienvelletje. Het lijkt een soort leren tasje, maar toch ook weer niet. 'C'est quoi, monsieur?' De handelaar volgt mijn vinger. Ik wijs op de dierenhuid die opgevouwen op zijn verkooftafel ligt. 'Dat, zegt hij', 'dat is lelijk', en kijkt mij bijdehand aan. Ik schiet in de lach: 'Zegt u nou dat dat lelijk is?' 'Ja', zegt hij bevestigend, 'dat is héél

lelijk, wie wil dat in vredesnaam kopen?!' Hij tilt het dierenvel met twee vingers op als een vieze onderbroek en bekijkt het afkeurend. 'Maar meneer, zo verkoopt u het toch nooit? U kraakt uw eigen handel af!' Maarten proest ook van de lach. De man kan het niets schelen en blijft erbij: een lelijk ding. En zo staan we daar, kopers en verkopers, maar dan met de Franse beschonken slag. Het dierenvel hebben we maar laten liggen. Proost!

Eva

